

ser, f.eks. adgang til at udfærdige direktiver, som imidlertid ikke anses for tilstrækkeligt vidtgående. Det er gjort gældende i en af de tyske kommentarer, at art. 235 i så fald ikke kan anvendes.⁴⁸ Hvis problemet har været forudset ved traktatens udarbejdelse og beføjelser er tillagt et organ med henblik på dets løsning, kan der med andre ord ikke i kraft af art. 235 gribes ind i den oprindeligt fastlagte ordning.

Denne opfattelse stemmer vel overens med artiklens formål og dens funktion i traktatsystemet, ikke mindst dens placering umiddelbart forud for en anden artikel, der fastlægger en særlig procedure for ændringer i traktaten, på samme måde som der findes revisionsklausuler i andre internationale organisationers statutter. Om art. 235 hedder det i regeringens svar på et af de spørgsmål, der er stillet af folketingets markedsudvalg:

»Artikel 235 har til formål at muliggøre en udfyldning af huller i traktaten, som skyldes, at man ved traktattekstens udarbejdelse har overset et eller andet praktisk problem i forbindelse med gennemførelsen af traktatens formålsbestemmelser. Den tjener således et udpræget praktisk formål ved at gøre det muligt at vedtage de nødvendige supplerende bestemmelser ved en simpel og let anvendelig fremgangsmåde. Til ændringer af principiel karakter kan artikel 235 ikke anvendes. Hertil må benyttes den i artikel 236 foreskrevne fremgangsmåde.«⁴⁹

Ud fra tilsvarende betragtninger er det hævdet, at der ikke efter art. 235 kan skabes generel og varig hjemmel for nye beføjelser, men kun træffes beslutninger af konkret karakter.⁵⁰ Om artiklens ordlyd giver sikkert holdepunkt for en så stærk indsnævring af dens anvendelsesområde, er dog måske tvivlsomt, men givet er det, at opfattelsen ligger på linje med den tendens, der bør præge fortolkningen.

Den anvendelse, der hidtil er gjort af artiklen, stemmer vel overens med det anførte. Ved Rådsbeslutning af 4. april 1962⁵¹ er der givet medlemsstaterne adgang til, efter Kommissionens bemyndigelse, at opkræve en udligningsafgift ved import af visse industriprodukter – som f.eks. brød, kiks, »Corn Flakes«, macaroni, sukkervarer, konfekt, øl – i hvilke landbrugsprodukter som korn, mel, sukker, mælk m.m. indgår som et »råstof«. Der henvises i motiverne til, at forskellene i landbrugspro-

dukters pris i de enkelte lande ikke vil blive elimineret lige så hurtigt, som told og kvantitative restriktioner afskaffes. Art. 46 hjemler en udligningsafgift på egentlige landbrugsprodukter, men ikke på varer fremstillet ved omdannelse af landbrugsprodukter. For at beskytte såvel industrien som landbruget i de lande, der har højere priser på et landbrugsprodukt, vil det derfor være nødvendigt at træffe særlige foranstaltninger af midlertidig karakter, idet vanskelighederne vil forsvinde, efterhånden som den fælles landbrugspolitik, navnlig udligningen af priser på landbrugsprodukter sættes i kraft.⁵² Beslutningen gælder i et tidsrum af tre år og de enkelte staters bemyndigelse til at opkræve kompensationsafgift meddeles af Kommissionen for et år ad gangen.

I øvrigt er artikel 235 ikke hidtil blevet anvendt. I sin resolution af 18. oktober 1962 vedrørende Det europæiske Fællesskabs femte årsberetning har det europæiske Parlament beklaget, at Kommissionen ikke har udfoldet større initiativ, navnlig på grundlag af artikel 235.⁵³ Det fremgår af den til grund herfor liggende udvalgsberetning, at Parlamentet navnlig har sigtet til socialpolitikken.⁵⁴

Den til art. 235 svarende bestemmelse i traktaten om Kul- og Stålfællesskabet, art. 95, stk. 1, har kun været anvendt en enkelt gang siden traktatens ikrafttræden 1952, nemlig ved beslutning no. 22 af 25. marts 1959 om en særlig midlertidig understøttelse til belgiske minearbejdere ramt af delvis arbejdsløshed som følge af virksomheders afsætningsvanskeligheder.⁵⁵ Disse eksempler viser i øvrigt, at der meget vel kan gøres brug af art. 235 – og den tilsvarende bestemmelse i Kul- og Stålfællesskabet – uden at der overhovedet udøves beføjelser, som er overført fra de nationale forfatningsretlige organer. Beslutningen om kompensationsafgift af omdannede landbrugsprodukter er rettet til medlemsstaternes regeringer, og beslutningen om den særlige understøttelse er ikke nogen myndighedsudøvelse i forhold til modtagerne.

Ved en sammenfattende vurdering af art. 235 synes det herefter berettiget at fastslå, at artiklen vel overlader Rådet en betydelig frihed i valget af midler til at løse uforudsete vanskeligheder, men dog har et anvendelsesområde, der ikke på noget punkt går udenfor traktatens rammer i øvrigt, og derfor ikke er uforenelig med grundlovens krav om, at overdragelse